

muligt en bestemt Tidsinddeling af Dagen; og denne Time under Valnøddetræet var for hendes Vedkommende viet til Eftertanke, Planlægninger og Betragtninger. Hun havde et stort Smækkeforklæde paa og holdt i Skødet et Lerfad fuldt af mørkerøde Kirsebær; et tomt Fad stod ved Siden af hende paa Bænken, og heri lagde hun Bær ved Bær efter først omhyggeligt at have udtaget Stenene af dem med en Naal. Som i alt, hvad hun foretog sig, var der noget let og yndefuldt i den Maade, hvorpaa hun med sikre smaa Bevægelser udførte Behandlingen, mens den pragtfuldt røde Saft dryppede fra de hvide Fingre. I Løvet over hendes Hoved viste sig de første høstlige Tegn. Et dødt, blegt Blad grinede hist og her frem mellem de grønne. Selv var hun midt i sin Højsommer, fuldmoden, yppig, næsten lidt matroneagtig trods sine kun syvogtyve Aar. Den legemlige Svaghed, der havde hæmmet hendes Udvikling under Opvæksten, var forsvunden med Giftermaalet. Hun følte sig kærnestærk og havde til sin Glæde og Stolthed selv kunnet amme sine Børn.

I Grunden var hun ogsaa lykkelig i sit Ægteskab, omend rigtignok paa en anden Maade, end hun havde tænkt at blive. Trods sit Sinds Ustædighed var Per en baade kærlig og omhyggelig Ægtefælle; men den galante Riddersmand, hun havde drømt om, var han ikke bleven. Til Tider undrede hun sig da ogsaa over, at hun alligevel